

heder for mig i denne Omgang kun at omtale Ændringsforslag til 4 af Lovens Paragraffer. Det første Sæt af disse Ændringsforslag er Ændringsforslagene under Nr. 4—12, alle til Lovforslagets § 7, den saakaldte Aalegaardsparagraf.

Det hævdes almindeligt, at i Spørgsmaal, vedrørende Hippologi eller Hestekundskab, er Sindene meget tilbøjelige til at reagere stærkt, at Sindene normalt sættes i stærke Svingninger, naar man drøfter hippologiske Spørgsmaal. Jeg har imidlertid i Tidens Løb faaet Indtryk af, at noget tilsvarende vist maa siges, naar det drejer sig om Spørgsmaalet om Aalegaardretten. Ogsaa dette Spørgsmaal formaar at sætte Lidenskaberne i Bevægelse. I hvert Fald er Forholdet dette, at Gang efter Gang har man her paa Rigsdagen været Vidne til stærke Brydninger om dette Spørgsmaal, og Gang efter Gang har det vist sig ugørligt at tilvejebringe en Lovordning, der fra de forskellige Sider kunde vinde Tilslutning eller blot findes acceptabel. Og saaledes ogsaa ved denne Lejlighed, hvor Udvalgsbehandlingen af Saltvandsfiskerilovforslaget er resulteret i, at man med Hensyn til Aalegaardsparagraffen har delt sig i to Mindretal og et Flertal. Det ene af Mindretallene, repræsenteret ved det ærede socialdemokratiske og det ærede radikale Medlem, foretrækker at blive staaende ved den Affattelse, som Paragraffen har faaet i det andet høje Ting. Det andet Mindretal, repræsenteret af Medlemmer af dette Tings konservative Fløj, stiller Ændringsforslagene Nr. 5—12, om hvilke det vel nok i al Almindelighed kan siges, at de indeholder nogen Tendens til at udvide Aalegaardsejernes eller Kystejernes Ret. Endelig foreslaar Flertallet under de saaledes foreliggende Omstændigheder ved Ændringsforslag Nr. 4 at blive i alt væsentligt staaende ved den nugældende Ordning, idet Ændringsforslag Nr. 4 gaar ud paa, at man i det hele og store bibeholder Aalegaardsparagraffen i den nugældende Lov, kun med ganske enkelte og lidet betydende Ændringer, blandt hvilke de Ændringer, der vedrører Befordringsgødtgørelse for Aalegaardsnævnets Medlemmer, er nødvendiggjorte ved Meterloven. Ved saaledes at foreslaa, at man opretholder den bestaaende Ordning og, om man vil, gaar uden om det vanskelige Aalegaardsspørgsmaal ved denne Lejlighed, følger Flertallet i Virkeligheden kun den Taktik, der er blevet fulgt i det andet høje Ting, idet man der med Henvis-

ning til, at der skulde nedsættes en Aalegaardskommission — en Kommission, der blev nedsat ved Lov af 12. Maj 1916 til Afgørelse af Spørgsmaal om Afløsning af Aalegaardretten —, gik ud fra, at denne Kommission ifølge dens Natur og det Arbejde, der er den overdraget, vil komme til at yde positive Bidrag til Løsningen af hele Aalegaardsspørgsmaalet, hvorfor man lod det ligge og foreslog en Ordning, der kun paa meget faa Punkter indeholder væsentlige Realitetsafvigelser fra den nugældende. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at den Afgivelse, som det ærede konservative Mindretals Ændringsforslag Nr. 9 tager Sigte paa — Ændringsforslaget gaar ud paa af Paragraffen at stryge Ordene: „samt om andre Spørgsmaal angaaende Udøvelsen af den Aalegaardsejere efter foranstaaende Bestemmelser tilkommende Ret til Fiskeri med Aalegaarde“ — altsaa den her anførte yderligere Præcisering af Aalegaardsnævnets Myndighedsomraade, hævdes endog af Medlemmer af Flertallet slet ikke i Realiteten at indeholde nogen Ændring af Nævnets nuværende Myndighed. Det være nu imidlertid hermed, som det vil — Forholdet er det, at Tendensen hos det ene Mindretal gaar i Retning af at beskære, hos det andet Mindretal i Retning af at udvide Aalegaardsejernes eller Kystejernes Ret, og under disse Omstændigheder er det, at Flertallet, uden i øvrigt at have forsoget nærmere at analysere henholdsvis en Sympati for eller en Modstand mod de fra de forskellige Sider stillede Ændringsforslag, ved Ændringsforslag Nr. 4 foreslaar at blive staaende ved den nugældende Ordning som en Udvej, man finder naturlig under de foreliggende Omstændigheder, hvor Aalegaardskommissionen maa forudsættes at ville yde Bidrag til en anden Løsning af dette Spørgsmaal, maa forudsættes at ville foranledige, at dette Spørgsmaal til sin Tid atter bringes paa Rigsdagens Dagsorden. Vi mener, at dette vil være den naturlige Vej at gaa med Hensyn til det vanskelige Aalegaardspørgsmaal, idet vi ikke tror, det er til nogen Nytte at rejse det her paa ny, og mener, at Vedtagelsen af de af Mindretallene stillede Ændringsforslag vel egentlig kun kunde tænkes at berede Lovforslaget Vanskeligheder paa dets videre Vej.

Jeg gaar dernæst over til at omtale Ændringsforslag Nr. 18, stillet af et Flertal. Realiteten i dette Ændringsforslag er, at man ønsker bevaret for Embeder eller, om man vil, for Staten de Bund-